TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. rugpjūčio 1 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Bendra prieglobsčio politika – Valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai – Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 (Dublinas III) – Nepilnamečio pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas valstybėje narėje, kurioje jis gimė – Šio nepilnamečio tėvai, anksčiau įgiję pabėgėlio statusą kitoje valstybėje narėje – 3 straipsnio 2 dalis – 9 straipsnis – 20 straipsnio 3 dalis – Direktyva 2013/32/ES – 33 straipsnio 2 dalies a punktas – Tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumas ir atsakomybė už jo nagrinėjimą“

Byloje C-720/20

dėl *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) 2020 m. gruodžio 14 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. gruodžio 24 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

RO, atstovaujama pagal įstatymą,

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, A. Prechal, K. Jürimäe, S. Rodin, I. Ziemele ir J. Passer (pranešėjas), teisėjai M. Ilešič, M. Safjan, D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún, M. Gavalec, Z. Csehi ir O. Spineanu-Matei,

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2021 m. gruodžio 14 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– RO, atstovaujamos pagal įstatymą, atstovaujamos *Rechtsanwalt* V. Gerloff,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir R. Kanitz,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Belgijos vyriausybės, atstovaujamos M. Jacobs ir M. Van Regemorter,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* W. Ferrante,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman, A. Hanje, J. Langer ir M. A. M. de Ree,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Europos Komisijos, atstovaujamos C. Cattabriga, L. Grønfeldt ir C. Ladenburger,

susipažinęs su 2022 m. kovo 24 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31, toliau – reglamentas „Dublinas III“), be kita ko, jo 20 straipsnio 3 dalies, ir 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60, toliau – Procedūrų direktyva), be kita ko, jos 33 straipsnio 2 dalies a punkto, išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant RO, pagal įstatymą atstovaujamos nepilnametės, ir *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika) ginčą dėl to, kad šios nepilnametės, gimusios šioje valstybėje narėje, kurios tėvai ir penki broliai ir seserys iki jos gimimo įgijo tarptautinę apsaugą kitoje valstybėje narėje, tarptautinės apsaugos prašymas buvo atmestas kaip nepriimtinas.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas (EB) Nr. 343/2003

3 2003 m. vasario 18 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (OL L 50, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 16 sk., 6 t., p. 109), 16 straipsnio 1 dalies c punkte buvo nustatyta:

„Valstybė narė, pagal šiame reglamente nustatytus kriterijus atsakinga už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, įpareigojama <…> 20 straipsnyje nustatytomis sąlygomis atsiimti prašytoją, kurio prašymas yra nagrinėjamas ir kuris be leidimo yra kitoje valstybėje narėje.“

4 Reglamentas Nr. 343/2003 buvo panaikintas ir pakeistas reglamentu „Dublinas III“.

Reglamentas „Dublinas III“

5 Reglamento „Dublinas III“ 4, 5 ir 14 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(4) Tamperėje įvykusio posėdžio išvadose <…> konstatuojama, kad [bendrai Europos prieglobsčio sistemai (BEPS)] artimiausiu metu turėtų būti priskirtas aiškus ir veiksmingas valstybės narės, atsakingos už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo būdas;

(5) toks būdas ir valstybėms narėms, ir atitinkamiems asmenims turėtų būti grindžiamas objektyviais bei teisingais kriterijais. Jis pirmiausia turėtų padėti greitai nustatyti atsakingą valstybę narę, kad būtų galima garantuoti veiksmingą galimybę pradėti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūras ir netrukdyti siekiui greitai nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymus;

<…>

(14) kaip numatyta Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje[, pasirašytoje 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje,] ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, taikydamos šį reglamentą, valstybės narės pirmiausia turėtų laikytis pagarbos šeimos gyvenimui principo.“

6 Reglamento „Dublinas III“ 1 straipsnyje nurodyta, kad šiame reglamente „išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, <…> nustatymo kriterijai ir mechanizmai“.

7 Šio reglamento 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ numatyta:

„Šiame reglamente:

<…>

c) prašytojas – tarptautinės apsaugos pasiprašęs trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, dėl kurio dar nėra priimtas galutinis sprendimas;

<…>

f) tarptautinės apsaugos gavėjas – trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kuriam buvo suteikta tarptautinė apsauga, kaip apibrėžta [2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos] [d]irektyvos 2011/95/ES [dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9)] 2 straipsnio a punkte;

g) šeimos nariai – jei šeima jau egzistavo kilmės šalyje, šie prašytojo šeimos nariai, esantys valstybių narių teritorijoje:

<…>

jei prašytojas yra nepilnametis ir nesusituokęs – tėvas, motina ar kitas suaugęs asmuo, atsakingas už prašytoją pagal valstybės narės, kurioje yra suaugęs asmuo, teisę arba praktiką,

<…>“

8 Šio reglamento II skyriuje „Bendrieji principai ir garantijos“, be kita ko, yra 3 straipsnis „Galimybė naudotis tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra“, jo 1 dalyje ir 2 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta:

„1. Valstybės narės nagrinėja kiekvieną trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, bet kurios iš jų teritorijoje, įskaitant pasienį arba tranzito zonas, prašančio tarptautinės apsaugos, prašymą. Prašymą nagrinėja viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal III skyriuje nustatytus kriterijus.

2. Jei remiantis šiame reglamente išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

<…>“

9 Reglamento „Dublinas III“ III skyriuje „Atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijai“, be kita ko, yra šio reglamento 7, 9 ir 10 straipsniai.

10 Šio reglamento 7 straipsnio „Kriterijų hierarchija“ 1 dalyje numatyta:

„Atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijai yra taikomi tokia tvarka, kokia jie pateikti šiame skyriuje.“

11 Reglamento „Dublinas III“ 9 straipsnyje „Šeimos nariai, kurie yra tarptautinės apsaugos gavėjai“ nustatyta:

„Jei prašytojas turi šeimos narį, kuriam leista kaip tarptautinės apsaugos gavėjui gyventi kurioje nors valstybėje narėje, nepaisant to, ar šeima buvo anksčiau sukurta kilmės šalyje, ta valstybė narė ir yra atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, jei atitinkami asmenys tokį pageidavimą išreiškė raštu.“

12 Šio reglamento 10 straipsnyje „Šeimos nariai, kurie prašo tarptautinės apsaugos“, įtvirtinta:

„Jei prašytojas valstybėje narėje turi šeimos narį, dėl kurio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo toje valstybėje narėje dar nepriimtas pirmas sprendimas iš esmės, ta valstybė narė ir yra atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, jei atitinkami asmenys savo pageidavimą išreiškė raštu.“

13 Šio reglamento IV skyriuje „Išlaikomi asmenys ir diskrecinės išlygos“, be kita ko, yra 17 straipsnis „Diskrecinės išlygos“, jo 2 dalyje numatyta:

„Valstybė narė, kurioje buvo paprašyta tarptautinės apsaugos, ir vykdoma atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra, arba atsakinga valstybė narė gali bet kuriuo metu iki tol, kol bus priimtas pirmas sprendimas iš esmės, paprašyti kitos valstybės narės perimti savo žinion prašytoją, kad suvienytų bet kuriuos asmenis, susijusius šeimos ryšiais, dėl humanitarinių priežasčių, ypač vadovaudamasi šeimos ar kultūriniais motyvais, net jei ta kita valstybė narė nėra atsakinga pagal 8–11 ir 16 straipsniuose nustatytus kriterijus. Atitinkami asmenys turi duoti rašytinį sutikimą.

<…>“

14 To paties reglamento VI skyriaus „Perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros“ I skirsnyje „Procedūros pradžia“ yra 20 straipsnis, kurio pavadinimas yra tapatus skirsnio pavadinimui; jame nustatyta:

„1. Atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, kai tik valstybei narei pirmą kartą pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

2. Tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka užpildyta prašytojo pateikta prašymo forma arba valdžios institucijų parengtas pranešimas. Tais atvejais, kai tarptautinės apsaugos paprašoma ne raštu, laiko tarpas tarp ketinimo pareiškimo ir pranešimo parengimo turėtų būti kuo trumpesnis.

3. Pagal šį reglamentą nepilnamečio, kuris lydi prašytoją ir kuris atitinka šeimos nario apibrėžtį, padėtis yra tokia pat, kaip ir jo šeimos nario padėtis, ir sprendimą dėl jo priima valstybė narė, atsakinga už to šeimos nario tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, net jeigu nepilnametis atskirai ir nėra prašytojas, jei tai atitinka nepilnamečio interesus. Ta pati nuostata taikoma vaikams, gimusiems prašytojui atvykus į valstybių narių teritoriją, ir inicijuoti naujos jų perėmimo savo žinion procedūros nereikalaujama.

<…>“

15 To paties VI skyriaus II skirsnyje „Perėmimo savo žinion procedūros“, be kita ko, yra 21 straipsnis „Prašymo perimti savo žinion pateikimas“, jo 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Jei valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, mano, kad už to prašymo nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė narė, ji gali kuo skubiau ir jokiu būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo to prašymo pateikimo, kaip apibrėžta 20 straipsnio 2 dalyje, dienos paprašyti, kad ta kita valstybė narė perimtų prašytoją savo žinion.“

Procedūrų direktyva

16 Procedūrų direktyvos 43 konstatuojamoje dalyje nurodyta:

„valstybės narės turėtų iš esmės išnagrinėti visus prašymus, t. y. įvertinti, ar konkretus prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje numatyta kitaip, visų pirma, kai galima pagrįstai manyti, kad prašymus išnagrinėtų ar pakankamą apsaugą suteiktų kita šalis. Visų pirma, valstybės narės neturėtų būti įpareigotos vertinti tarptautinės apsaugos prašymo esmės, kai pirmoji prieglobsčio šalis suteikia prašytojui pabėgėlio statusą ar kitą pakankamą apsaugą ir prašytojas bus pakartotinai priimtas į tą šalį.“

17 Šios direktyvos 33 straipsnyje „Nepriimtini prašymai“ nustatyta:

„1. Be bylų, kuriose [atvejų, kuriais] prašymas nenagrinėjamas pagal [reglamentą „Dublinas III“], valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu.

2. Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

a) tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė;

<…>“

Vokietijos teisė

18 1992 m. birželio 26 d. *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas) (*BGBl.* 1992 I, p. 1126) redakcijos, paskelbtos 2008 m. rugsėjo 2 d. (*BGBl.* 2008 I, p. 1798), 29 straipsnio „Nepriimtini prašymai“ 1 dalies 1 punkto a papunktyje nustatyta:

„(1) Prašymas suteikti prieglobstį nepriimtinas, jei:

1) už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė

a) pagal [reglamentą „Dublinas III“] <…>

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

19 2012 m. kovo 19 d. pareiškėjos pagrindinėje byloje tėvams ir penkiems broliams ir seserims, Rusijos Federacijos piliečiams, Lenkijoje buvo suteiktas pabėgėlio statusas.

20 2012 m. gruodžio mėn. jie išvyko iš šios valstybės narės ir atvyko į Vokietiją, kur pateikė tarptautinės apsaugos prašymus.

21 2013 m. balandžio 25 d. Vokietijos Federacinė Respublika paprašė Lenkijos Respublikos atsiimti šiuos asmenis pagal Reglamento Nr. 343/2003 16 straipsnio 1 dalies c punktą.

22 2013 m. gegužės 3 d. Lenkijos Respublika atsisakė tenkinti šį prašymą, motyvuodama tuo, kad minėtiems asmenims jau suteikta tarptautinė apsauga jos teritorijoje.

23 2013 m. spalio 2 d. sprendimu Vokietijos Federacinė Respublika atmetė šių asmenų tarptautinės apsaugos prašymus kaip nepriimtinus, motyvuodama Lenkijoje jiems jau suteiktu pabėgėlio statusu, ir nurodė jiems išvykti iš Vokietijos teritorijos, priešingu atveju taikant išsiuntimą.

24 2014 m. lapkričio 7 d. šis sprendimas buvo panaikintas tik tiek, kiek jis susijęs su nurodymu išvykti iš Vokietijos teritorijos, priešingu atveju taikant išsiuntimą.

25 2018 m. kovo 7 d. pareiškėja pagrindinėje byloje, gimusi 2015 m. gruodžio 21 d. Vokietijoje ir, kaip ir jos tėvai ir broliai bei seserys, Rusijos Federacijos pilietė, Vokietijos valdžios institucijoms pateikė tarptautinės apsaugos prašymą.

26 Dviem *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, Vokietija) (toliau – *Bundesamt*) sprendimais, priimtais atitinkamai 2019 m. vasario 14 d. ir 2019 m. kovo 19 d., pareiškėjos pagrindinėje byloje tėvams ir broliams bei seserims, remiantis tarptautine apsauga, kuri jiems jau buvo suteikta Lenkijoje, buvo dar kartą nurodyta išvykti iš Vokietijos teritorijos, priešingu atveju taikant išsiuntimą. Skundas dėl šių sprendimų vis dar nagrinėjamas.

27 2019 m. kovo 20 d. sprendimu *Bundesamt* atmetė pareiškėjos pagrindinėje byloje pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą kaip nepriimtiną, remdamasi Prieglobsčio įstatymo 29 straipsnio 1 dalies 1 punkto a papunkčiu, siejamu su reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalies antru sakiniu.

28 Pareiškėja pagrindinėje byloje apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Šio teismo teigimu, nebuvo pradėta jokios atsakingos valstybės narės nustatymo procedūros pagal reglamentą „Dublinas III“, kiek tai susiję su pareiškėjos pagrindinėje byloje pateiktu tarptautinės apsaugos prašymu. Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar Vokietijos Federacinė Respublika pagal reglamentą „Dublinas III“ yra už pareiškėjos pagrindinėje byloje tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą atsakinga valstybė narė, ir, jei taip, ar ši valstybė narė vis dėlto turi teisę atmesti šį prašymą kaip nepriimtiną.

29 Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar, atsižvelgiant į Sąjungos teisėje užsibrėžtą siekį užkirsti kelią antriniam judėjimui, taip pat į reglamente „Dublinas III“ įtvirtintą bendrąjį šeimos vientisumo principą, reikia pagal analogiją taikyti šio reglamento 20 straipsnio 3 dalį tuo atveju, kai nepilnametis vaikas ir jo tėvai pateikia tarptautinės apsaugos prašymus toje pačioje valstybėje narėje, kurioje gimė vaikas, nors tėvai jau naudojasi tarptautine apsauga kitoje valstybėje narėje?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar nepilnamečio vaiko tarptautinės apsaugos prašymas pagal reglamentą „Dublinas III“ neturi būti nagrinėjamas ir sprendimas dėl perdavimo turi būti priimtas pagal šio reglamento 26 straipsnį atsižvelgiant į tai, pavyzdžiui, kad atsakomybė už nepilnamečio vaiko tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei narei, kurioje tarptautinė apsauga suteikta vaiko tėvams?

3. Jei į antrąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalis taip pat taikytina pagal analogiją tiek, kiek jos antrame sakinyje nereikalaujama inicijuoti naujos perėmimo savo žinion procedūros vėliau gimusiam vaikui, nors tokiu atveju esama grėsmės, kad priimančioji valstybė nieko nežinos apie galimą nepilnamečio vaiko priėmimą arba pagal savo administracinę praktiką atsisakys pagal analogiją taikyti šio reglamento 20 straipsnio 3 dalį, todėl nepilnamečiam vaikui grės pavojus likti „pabėgėliu orbitoje“?

4. Jei į antrąjį ir trečiąjį klausimus būtų atsakyta neigiamai: ar sprendimas dėl nepriimtinumo pagal Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktą, taikant jį pagal analogiją, nepilnamečio vaiko, kuris valstybėje narėje pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, atžvilgiu gali būti priimtas ir tuo atveju, jei tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje suteikta ne pačiam vaikui, o jo tėvams?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

30 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar, atsižvelgiant į reglamento „Dublinas III“ tikslą užkirsti kelią antriniam judėjimui ir apsaugoti pagrindinę tarptautinės apsaugos prašytojų teisę į šeimos gyvenimo gerbimą ir, be kita

ko, šeimos vientisumą, šio reglamento 20 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji pagal analogiją taikoma esant situacijai, kai nepilnametis vaikas ir jo tėvai pateikia tarptautinės apsaugos prašymus valstybėje narėje, kurioje gimė vaikas, nors tėvams jau suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje.

31 Šiuo aspektu primintina, kad reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio „Procedūros pradžia“, esančio šio reglamento VI skyriuje „Perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros“, 3 dalies pirmame sakinyje nustatyta, kad pagal šį reglamentą nepilnamečio, kuris lydi prašytoją ir kuris atitinka šeimos nario apibrėžtį, padėtis yra tokia pat, kaip ir jo šeimos nario padėtis, ir sprendimą dėl jo priima valstybė narė, atsakinga už to šeimos nario tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, net jeigu nepilnametis atskirai ir nėra prašytojas, jei tai atitinka nepilnamečio interesus. Šio 20 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje patikslinta, kad ta pati nuostata taikoma vaikams, gimusiems prašytojui atvykus į valstybių narių teritoriją, ir nereikalaujama inicijuoti naujos jų perėmimo savo žinion procedūros.

32 Iš reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalies aiškiai matyti, kad joje daroma prielaida, jog nepilnamečio šeimos nariai dar turi „prašytojo“ statusą, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 2 straipsnio c punktą, todėl joje nereglamentuojama vaiko, gimusio po to, kai šiems jo šeimos nariams buvo suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje vaikas gimė ir gyvena su savo šeima, situacija.

33 Be to, priešingai, nei teigia Vokietijos vyriausybė, šiuo klausimu neturi reikšmės tai, ar minėti šeimos nariai pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą pastarojoje valstybėje narėje ir ar ji atmetė tokius prašymus kaip nepriimtinus prieš gimstant atitinkamam vaikui ar po jo gimimo. Primintina, kad valstybė narė negali pagrįstai kreiptis į kitą valstybę narę su prašymu, kad ji pagal šiame reglamente nustatytą tvarką perimtų savo žinion arba atsiimtų tarptautinės apsaugos prašymą pirmojoje iš šių valstybių narių pateikusį trečiosios šalies pilietį po to, kai antrojoje iš šių valstybių narių jam buvo suteikta tarptautinė apsauga (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 78 punktą).

34 Dėl klausimo, ar reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalis vis dėlto gali būti pagal analogiją taikoma esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, reikia pažymėti, kad, kaip išvados 28 punkte iš esmės nurodė generalinis advokatas, nepilnamečio, kurio šeimos nariai prašo suteikti tarptautinę apsaugą, padėtis ir nepilnamečio, kurio šeimos nariams tokia apsauga jau suteikta, padėtis nėra panaši, vertinant pagal reglamentu „Dublinas III“ įtvirtintą tvarką, nes sąvokos „tarptautinės apsaugos prašytojas“ ir „tarptautinės apsaugos gavėjas“, apibrėžtos atitinkamai šio reglamento 2 straipsnio c ir f punktuose, apima skirtingus teisinius statusus, kuriuos reglamentuoja skirtingos šio reglamento nuostatos.

35 Kaip tame pačiame išvados punkte pažymėjo generalinis advokatas, Sąjungos teisės aktų leidėjas skiria nepilnamečio, kurio šeimos nariai yra tarptautinės apsaugos gavėjai, situaciją, nurodytą reglamento „Dublinas III“ 9 straipsnyje, ir nepilnamečio, kurio šeimos nariai yra tarptautinės apsaugos prašytojai, situaciją, reglamentuojamą šio reglamento 10 straipsnyje bei 20 straipsnio 3 dalyje.

36 Esant pirmajai iš šių situacijų, kuri atitinka nagrinėjamąją pagrindinėje byloje, pagal analogiją taikant tokiam nepilnamečiui reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalį tiek šis nepilnametis, tiek valstybė narė, suteikusi tarptautinę apsaugą šio nepilnamečio šeimos nariams, netektų galimybės naudotis šiame reglamente numatytais mechanizmais.

37 Konkrečiai kalbant, reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalies antro sakinio taikymas pagal analogiją tokiam nepilnamečiui reikštų, kad dėl jo gali būti priimtas sprendimas dėl perdavimo ir nereikia inicijuoti šio nepilnamečio perėmimo savo žinion procedūros. Reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje numatytas atleidimas nuo pareigos pradėti perėmimo savo žinion procedūrą dėl nepilnamečio, gimusio po to, kai prašytojas atvyko į valstybių narių teritoriją, reiškia, kad nepilnametis bus įtrauktas į procedūrą, pradėtą dėl jo šeimos narių, taigi, ši procedūra dar vyksta, o taip nėra tuo atveju, kai šiems šeimos nariams kitoje valstybėje narėje jau buvo suteikta tarptautinė apsauga.

38 Be to, jeigu pagal analogiją taikant reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalies antrą sakinį valstybei narei, kurioje gimė nepilnametis, būtų leista priimti sprendimą dėl perdavimo nesilaikant jokios perėmimo savo žinion procedūros, būtų apeitas šio reglamento 21 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatytas terminas ir valstybė narė, suteikusi šeimos nariams tarptautinę apsaugą iki šio nepilnamečio gimimo, gautų sprendimą dėl perdavimo, nors nebuvo informuota apie tokio sprendimo priėmimą ir negalėjo pripažinti savo atsakomybės nagrinėti tokio nepilnamečio tarptautinės apsaugos prašymo.

39 Taip pat konstatuotina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė specialias taisykles tuo atveju, kai procedūra, pradėta dėl nepilnamečio šeimos narių, yra pasibaigusi, taigi šie šeimos nariai nebėra prašytojai, kaip jie suprantami pagal reglamento „Dublinas III“ 2 straipsnio c punktą, bet jiems leista gyventi valstybėje narėje kaip tarptautinės apsaugos gavėjams. Ši situacija reglamentuojama, be kita ko, to paties reglamento 9 straipsnyje.

40 Reglamento „Dublinas III“ 9 straipsnyje nustatyta, kad, jei prašytojas turi šeimos narį, kuriam leista kaip tarptautinės apsaugos gavėjui gyventi kurioje nors valstybėje narėje, nepaisant to, ar šeima buvo anksčiau sukurta kilmės šalyje, ta valstybė narė ir yra atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, jei atitinkami asmenys tokį pageidavimą išreiškė raštu.

41 Kaip per teismo posėdį pažymėjo kai kurios suinteresuotosios šalys, aplinkybė, kad reglamento „Dublinas III“ 9 straipsnyje numatyto atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijaus taikymas siejamas su aiškia sąlyga, jog suinteresuotieji asmenys turi būti raštu išreiškę pageidavimą, lemia, kad šis kriterijus netaikomas, jei tokio pageidavimo neišreikšta. Tokia situacija pirmiausia gali susiklostyti, kai atitinkamo nepilnamečio tarptautinės apsaugos prašymas pateikiamas po to, kai jo šeima neteisėtai išvyko iš pirmosios valstybės narės į valstybę narę, kurioje pateiktas šis prašymas. Vis dėlto ši aplinkybė nepaneigia fakto, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas šiame 9 straipsnyje numatė nuostatą, kuri tiksliai apima tokią situaciją, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, kai patys prašytojo šeimos nariai nebėra prašytojai, bet jau naudojasi valstybės narės suteikta tarptautine apsauga.

42 Be to, atsižvelgiant į aiškią šio reglamento 9 straipsnio formuluotę, negalima nukrypti nuo šiame straipsnyje įtvirtinto reikalavimo, kad atitinkami asmenys pageidavimą turi išreikšti raštu. Taigi antrinio judėjimo prevencija, kuri, kaip pažymėjo Teisingumo Teismas, yra vienas iš reglamentu „Dublinas III“ siekiamų tikslų (2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *H. ir R.*, C-582/17 ir C-583/17, EU:C:2019:280, 77 punktas), negali pateisinti kitokio šio straipsnio aiškinimo.

43 Tas pats pasakytina apie reglamento „Dublinas III“ 17 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą, pagal kurią valstybė narė, kurioje pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, gali bet kuriuo metu iki tol, kol bus priimtas pirmas sprendimas iš esmės, paprašyti kitos valstybės narės perimti savo žinion tarptautinės apsaugos prašytoją, kad suvienytų bet kuriuos asmenis, susijusius šeimos ryšiais, dėl humanitarinių priežasčių, jeigu atitinkami asmenys duoda rašytinį sutikimą.

44 Tokiomis aplinkybėmis, kai suinteresuotieji asmenys raštu neišreiškė pageidavimo, kad už nepilnamečio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą atsakinga valstybė narė būtų ta, kurioje jo šeimos nariams leista gyventi kaip tarptautinės apsaugos gavėjams, atsakinga valstybė narė nustatoma pagal reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 2 dalį. Pagal šią subsidiariai taikytiną nuostatą, kai remiantis reglamente „Dublinas III“ išvardytais kriterijais negalima nustatyti atsakingos valstybės narės, už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas toks prašymas.

45 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji pagal analogiją netaikytina esant situacijai, kai nepilnametis vaikas ir jo tėvai pateikia tarptautinės apsaugos prašymus valstybėje narėje, kurioje gimė šis vaikas, nors tėvams jau suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

46 Atsižvelgiant į atsakymą į pirmąjį klausimą, į antrąjį ir trečiąjį klausimus atsakyti nereikia.

Dėl ketvirtojo klausimo

47 Ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį, taikant pagal analogiją, leidžiama atmesti kaip nepriimtiną nepilnamečio tarptautinės apsaugos prašymą, jei tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje suteikta ne pačiam nepilnamečiui, o jo tėvams.

48 Primintina, kad pagal Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 1 dalį valstybės narės neprivalo tikrinti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu. Šio straipsnio 2 dalyje pateikiamas išsamus atvejų, kai valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, sąrašas (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 76 punktas ir 2022 m. vasario 22 d. Sprendimo *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vienovė – Jau suteikta apsauga)*, C-483/20, EU:C:2022:103, 23 punktas).

49 Šis sąrašo išsamumas grindžiamas tiek šios nuostatos formuluote, pirmiausia žodžiu „tik“, vartojamu prieš išvardijant nepriimtinumo pagrindus, tiek jos tikslu, kurį jau yra pripažinęs Teisingumo Teismas, sušvelninti atsakingos valstybės narės pareigą išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą, apibrėžiant atvejus, kai toks prašymas laikomas nepriimtinu (2020 m. kovo 19 d. Sprendimo *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, 30 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Be to, atsižvelgiant į šį tikslą, Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalis, kaip visuma, įtvirtina valstybių narių pareigos išnagrinėti visus tarptautinės apsaugos prašymus iš esmės išimtį.

50 Pagal Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktą valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, jeigu tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė. Ši galimybė paaiškinama visų pirma tarpusavio pasitikėjimo principo svarba Sąjungos teisėje, ypač kiek tai susiję su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kurią sukuria Sąjunga; ši nuostata yra šio principo

išraiška šia direktyva sukurtoje bendroje prieglobsčio sistemoje (šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimo *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vienovė – Jau suteikta apsauga)*, C-483/20, EU:C:2022:103, 28 ir 29 punktus).

51 Vis dėlto tiek iš Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalyje pateikto išsamaus sąrašo, tiek iš šiame sąraše išvardytų nepriimtinumo pagrindų išimtinio pobūdžio matyti, kad šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktas turi būti aiškinamas siaurai, todėl negali būti taikomas esant situacijai, kuri neatitinka jo teksto.

52 Taigi šios nuostatos taikymo sritis *ratione personae* negali būti išplėsta taip, kad ši nuostata būtų taikoma tarptautinės apsaugos prašytojui, kuris pats neturi tokios šioje nuostatoje numatytos apsaugos. Tokį aiškinimą patvirtina Procedūrų direktyvos 43 konstatuojamoji dalis, kurioje, kaip išvados 40 punkte pažymėjo generalinis advokatas, patikslinta šio nepriimtinumo pagrindo apimtis, nurodant, kad valstybės narės neturėtų būti įpareigotos vertinti tarptautinės apsaugos prašymo esmės, kai pirmoji prieglobsčio šalis suteikia „prašytojui“ pabėgėlio statusą ar kitą pakankamą apsaugą.

53 Vadinasi, tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai prašytojas yra nepilnametis, kurio šeimos nariams kitoje valstybėje narėje suteikta tarptautinė apsauga, tačiau jis pats nėra tokios apsaugos gavėjas, šis prašytojas nepatenka į Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punkte numatytos išimties taikymo sritį. Taigi jo prašymas negali būti pripažintas nepriimtinu pagal šį pagrindą.

54 Be to, šios nuostatos negalima taikyti pagal analogiją, siekiant pagrįsti esant tokiai situacijai priimtą sprendimą dėl nepriimtinumo. Toks taikymas reikštų ne tik Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalyje pateikto sąrašo išsamaus pobūdžio nepaisymą, bet ir neatsižvelgimą tai, kad tokio nepilnamečio situacija nepanaši į tarptautinės apsaugos prašytojo, kuriam tokią apsaugą jau suteikė kita valstybė narė, situaciją, o tai pašalina bet kokią analogiją.

55 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Procedūrų direktyvos 33 straipsnio 2 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad jis pagal analogiją netaikomas tarptautinės apsaugos prašymui, kurį valstybėje narėje pateikė nepilnametis, jei tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje suteikta ne pačiam nepilnamečiui, o jo tėvams.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

56 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 20 straipsnio 3 dalis

turi būti aiškinama taip, kad

ji pagal analogiją netaikytina esant situacijai, kai nepilnametis vaikas ir jo tėvai pateikia tarptautinės apsaugos prašymus toje pačioje valstybėje narėje, kurioje gimė šis vaikas, nors tėvams jau suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje.

2. 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 33 straipsnio 2 dalies a punktas

turi būti aiškinamas taip, kad

jis pagal analogiją netaikomas tarptautinės apsaugos prašymui, kurį valstybėje narėje pateikė nepilnametis, jei tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje suteikta ne pačiam nepilnamečiui, o jo tėvams.

Parašai.